

26. navadna nedelja
Pirniče, 29. septembra 2019
»Da ne bo prepozno«

Dragi bratje in sestre!

Današnja Božja beseda ni težko razumljiva. O tem govori, da imajo človekove izbire, ki jih naredi v tem življenju posledice za večnost. Bogatin iz Jezusove prilike - zanimivo je, da mu Jezus niti ne da imena, kar pomeni, da je to lahko tudi kdorkoli izmed nas - bogatin torej po smrti spozna, da je zamudil vse priložnosti, ki so se mu ponujale, da bi delal dobro. In zdaj, ko ve, kako bi moral živeti, ni več poti nazaj. Svoj čas je zapravil s stvarmi, ki so prinašale le začasno in ne večno srečo. In pri vsem skupaj ga najbrž najbolj žre to, da je bil opozorjen; tako kot zdaj njegovi bratje je tudi on imel Mojzesa in preroke, ki ljudi učijo, kako živeti, da bo življenje smiselno in kvalitetno, pa vseh teh opozoril najbrž ni jemal resno, saj je očitno, da mu sočutje in dobrota nista kaj dosti pomenila. Zdaj, ko vidi, da so bila opozorila prerokov povsem na mestu, si sam ne more nič več pomagati.

Bratje in sestre! Mar se ne dogaja tudi nam, da vse prevečkrat pademo v podobno zanko? Čas, ki nam je dan, priložnosti, ki se nam ponujajo, da bi delali dobro ljudem, vse prevečkrat zbežijo mimo nas. Morda smo preveč zagledani vase, se trudimo le za našo osebno korist, morda čas zapravljamo s povsem nekoristnimi stvarmi, z zabavo in omamami, ali pa preprosto pogledamo stran, ko bi se morali soočiti s stisko našega bližnjega. A dejstvo je, da nam priložnosti, ko bi lahko delali dobro, prehitro polzijo med prsti. In ko bo prepozno, in si bomo želeli vsaj še eno tako priložnost, te ne bo več. In sodnik bo dejal: *»Česarkoli niste storili enemu mojih najmanjših bratov, tudi meni niste storili«*.

Bodimo realni, dragi prijatelji. Pri vsem tem ni v igri le naše posmrtno življenje. Že življenje na tej strani, je povsem drugačno, lepše in kvalitetnejše, če imamo posluh za stisko bližnjih. Človek, ki venomer zasleduje le svoje koristi, si zlepa ne najde prave sreče. Morda je bogat, morda mu drugi zavidajo njegov način življenja na veliki nogi, morda ga mediji kujejo v zvezde in množice občudujejo, a vse to ostaja brezpredmetno, če je človek v resnici sam. In sebičen človek je vedno sam.

To, kar življenju daje kvaliteto je to, kar si storil iz ljubezni. Pa naj bo to materialna pomoč, ki si jo ponudil ubogemu, odprto srce s katerim si prisluhnil človeku v stiski ali odpuščanje, ki si ga podaril sosеду, ki ti je storil krivico. Priložnosti se nam ponujajo na vsakem koraku, le oči in srce moramo imeti odprte.

Pred dvema dnevoma, bratje in sestre, smo obhajali god svetega Vincencija Pavelskega. Ta je že kot otrok ob svoji materi dobil močno izkušnjo solidarnosti z ubogimi. Mati je bila namreč izjemno pozorna do ubogih in je, čeprav tudi sami niso imeli veliko, vedno našla kaj, s čimer je blažila njihovo stisko. Ob njej je Vincencij spoznal, da pravo srečo človeku ne prinaša njegovo premoženje, pač pa to, kar v življenju naredi dobrega. In zato je okrog sebe zbiral može in žene, ki so svoje življenje posvetili skrbi za preproste in uboge. Nekoč je zapisal: *»Uboge moramo obiskovati zaradi Boga samega in kot je storila sveta Devica ob obisku pri Elizabeti, se pravi, z vso nežnostjo, ljubeznijo in dobroto«*. Ustanovil je red lazaristov, katerih prvo poslanstvo naj bi bilo skrb za uboge in družbo Hčera krščanske ljubezni, znane tudi pod imenom Usmiljenke, ki se tudi danes posvečajo predvsem skrbi za bolnike in ostarele.

Predragi! Naša večnost se ne začenja šele s trenutkom smrti. Začenja se že v tem življenju. Tukaj in zdaj. Ne zapravljajmo priložnosti, da nam nekoč zanje ne bo žal. Amen.